

A drog jégre tesz

Töredelmesen bevallom, sosem szerettem vagy láttam értelmét a középiskolában a drogprevenációs előadásoknak. Értékeltem a mögötte levő jószándékot, de mindig esetlennek éreztem őket. Sosem azért hallgattam végig őket, mert új dolgot tanultam volna meg belőlük, hanem mert elvárták tőlem, és tudtam, hogy aggódnak értem. Érzéketlenség lett volna berzenkednem, még akkor is, ha nem ezek miatt nem próbáltam ki a kábítószeret. Azért ültem végig szótlánul, mert tudtam, hogy tartozok annyival másoknak, hogy megnyugtassam őket, nem vagyok olyan hülye, hogy kipróbáljam a drogot, és igen, komolyan veszem ezt a témát.

De nem ezek az előadások akadályozták volna meg abban, hogy kipróbáljam, és pont azért, mert az ellenkezőjét érték el annak, amit szerették volna. És még csak nem is azért, mert felkeltették volna az érdeklődésemet a különböző szerek iránt, ugyanis engem sosem érdekelt a drog egyetlen változata sem. A probléma azzal volt, hogy ha valakit szeretnél megóvni egy veszélytől, akkor nemcsak azt meséled el neki, hogy miként kerülheti el, hanem figyelmezteted, hogy vegye komolyan.

Sajnos az, hogy leszokott káb szereseket ráncigálunk el, hogy meséljék el, miként is tette tönkre az életüket az anyag, az pont az ellenkező hatást éri el. Nem csak azért, merthogy ezek szerint le lehet szokni a drogról, tehát nem akkora tragédia, ha kipróbáljuk, hanem azért is, mert ezekben az előadásokban valami félremegy. Elmesélik azt, hogy már csak a drognak éltek, hogy csaltak, hazudtak érte, hogy meglopták saját szeretteiket... és ezek alapján sokszor nem a drog káros hatásai tudatosulnak bennünk, hanem egy gyenge személy képe jelenik meg a szemünk előtt. Mert egy tizenéves gyerek, de sokszor még egy felnőtt sem tudja elképzelni, hogy ő ártana egy barátjának vagy rokonnak, akkor sem, ha az adott anyag olyan nagy örömet okoz.

Sosem tudtam volna elképzelni magamról, hogy meglopnám édesanyámat, így nem a drogról lett meg a véleményem, hanem arról az emberről, aki idejutott. Mert ha egyszer képes volt leszokni róla, akkor miért nem tette az előtt, mielőtt másoknak ártott volna. A gyerekek naivak, és szentül hisznek abban, hogy nekik semmi sem árthat – másoknak talán igen, de nekik nem. Pont ez a hozzáállás teszi őket kiszolgáltatottá a terjesztőknek, amit a fenti példa csak erősít.

Marosi Antal újságíró és dr. Balogh Sándor *A drog jégre tesz* előadása szerencsére teljesen más megközelítést alkalmaz. Nem csak arról mesél, hogy miként teszi tönkre a kábítószer az agyat, hanem azt is, hogy ezt visszafordíthatatlanul teszi. Ráadásul az agy azon részét pusztítja el, ami az örömért felel. Márpedig nem az minden ember célja, hogy boldog legyen? Ha ezt elveszik tőle, az nem olyan, mintha a lelkéből tépnének ki egy darabot? Ez az, amit egy kamasz tökéletesen megért.

Sok drogprevenáció éppen ott hibázik, hogy a fiatalok önérzetére akarnak hatni, de az önérzet olyasmi, amit könnyű egyik vagy másik irányba manipulálni. Az öröm azonban teljesen független társaink elvárásától. Egyedül is képesek vagyunk örülni, nemcsak másokkal együtt. Nem azt kell tudatosítani bennük, hogy csalódást okoznak – hiszen erre építik a stratégiájukat azok is, akik rá akarják szoktatni őket a drogra –, hanem hogy a saját életüket teszik visszavonhatatlanul tönkre. Mindezt a lehető legegyszerűbben, köntörfalazás nélkül. Egy

gyerek hajlamos lázadni, hajlamos okosabbnak gondolni magát, mint amilyen – de nem ostoba. Meg lehet őket győzni, ha látják, mi forog kockán, ha szembesítik őket a valós következményekkel. Ez kiderült abból is, hogy az előadás végén nagyon is értelmes, intelligens kérdéseket tettek fel az előadás során. Nem csak rábólintottak valamire, hanem tényleg elgondolkoztak a hallottakon.

Éppen ezért én ezt az előadást minden iskolába eljuttatnám, mert így kell valamit megértetni egy gyerekkel. Ehhez egyrészt otthon kell lenni ebben a témában, másrészt érteni kell a gyerekekhez. Sokkal hatékonyabb az, ha megértik, hogyan nyomorítják meg magukat, mintha behívnánk valakit, aki tönkre tette az életét – és lássuk be, az utóbbiak számára is inkább megalázó.

Pusztai Dániel